

Notícia de Camprodon

Fa vint-i-cinc anys (va ser l'agost del 1986) que mossèn Julià Pascual es va jubilar i va anar a residir a Camprodon. Potser encara alguna persona recorda haver-lo conegut, ja vellet, caminant a pas lleuger vora la residència local del senyor bisbe. Sobretot, potser el recorda algun veí de la parròquia de Vilallonga de Ter, on mossèn Julià va estar des del 1951, durant 35 anys, com a regent, ecònom i, des del 1956, rector.

A pocs metres de l'església, la rectoria de Vilallonga de Ter era, la dècada dels anys seixanta del segle passat, un edifici d'una austeritat interior extrema. Recordo perfectament que no disposava d'aigua calenta (el "Camprodon fresquívol" verdaguerià, tot i que a pocs quilòmetres de distància, allà era una realitat), que a les parets hi penjaven, empolsinats, exemplars dissecats de petits mamífers boscosos, i que l'única estança calenta era una sala amb foc a terra que perdia l'escalfor cada vegada que s'obria la porta vidriada que connectava amb la resta de la casa. Vivia amb mossèn Julià la majordoma, germana seva, una dona de físic menut i salut de ferro que cada matí de l'any feia, molt a primera hora, una passejada acompanyada únicament d'un tall de mantega i un rosegó de pa que li feien d'esmorzar.

Mossèn Julià, renegaire amb una llengua esmolada, era en canvi un filòleg erudit i autodidacte que va assessorar sovint el gran mestre Joan Corominas i va ser coautor, amb Ramon Amigó, l'any 1979, del llibre onomàstic Toponímia del terme municipal de Vilallonga de Ter. L'obra més excel·lent de Julià Pascual és, tanmateix, l'extensa i completíssima introducció al llibre Camprodon: una vall del Pirineu, inclosa en una publicació a cura (només quant al text) del reconegut escriptor i enyorat intel·lectual Baltasar Porcel, que comptava amb un pròleg de l'aleshores president Jordi Pujol i que anava il·lustrat amb dibuixos i pintures de l'artista del Pla de l'Estany Lluís Roura.

A l'edat de 77 anys, l'11 de novembre del 1989, mossèn Julià Pascual va morir a la residència sacerdotal del bisbat de Vic, després de gairebé mig segle dedicat a la fe i a la vocació pels altres. El seu llegat està dispers o arxivat en algun magatzem eclesiàstic. La memòria oral, no. Encara el recordo explicant-me com convocava les autoritats locals a una reunió qualsevol, per tenir-los distrets mentre alguna colla de maquis feia un pas de fronteres per Molló.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-08-2011 Pàgina 15

-El Punt Avui. Edició Nacional 15-08-2011 Pàgina 19

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/443317-noticia-de-camprodon.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss